

The Higher National Diploma (HND) - is the second stage of education at technical colleges, polytechnics, and monotecnics. It follows the ND, which is typically required for admission. The program is two years in length, theoretical instruction is at a higher level than at the ND level, and there is usually less emphasis on practical training. The HND gives student access to some Postgraduate Diplomas at universities [3].

In addition to the ND and HND, colleges and specialized training institutes offer programs in nursing and allied health fields. The *Nursing and Midwifery council of Nigeria* awards the Certificate of Registration in Nursing upon completion of a three-year training program at nursing schools. The certificate entitles holders to practice nursing in Nigeria. Upon one additional year of study in midwifery, the Council also awards a Certificate of Registration in Midwifery. The Institute of Medical Laboratory Technology awards the Associate Diploma of Medical Laboratory Technology and the Fellowship Diploma on the basis of 4+1 years of postsecondary education [3].

REFERENCES:

1. WIKIPEDIA [Electronic resource]. - Access mode: <https://en.wikipedia.org>
2. INFO PAGE [Electronic resource]. - Access mode: www.iaea.info (page5).
3. WORLD EDUCATION NEWS AND REVIEWS [Electronic resource]. - Access mode: <https://wenr.wes.org>.

Опара Я.В.

*магістрантка юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

*Науковий керівник: к.ю.н. доцент кафедри теорії
та історії держави і права ТНЕУ, доцент
Кравчук В.М.*

ПРОСТІР ПРАВА ЯК ОСОБЛИВА ФУНКЦІОНАЛЬНА КАТЕГОРІЯ ЮРИДИЧНОЇ ТЕОРІЇ І ПРАКТИКИ

Розмірковуючи про простір права не можна не визнати, що сьогодні цей простір - весь світ.

Простір права є той масив суспільних відносин, який характеризується правом. Він утворюється на перетині індивідуального, групового і соціального буття. «Правовий простір - це межа об'єктів, якісна своєрідність яких формується правом» [1, с.165]. Індивідуальні та загальні інтереси складають простір правового буття в тій частині, в якій для їх збереження потрібна наявність безумовно обов'язкового нормативного порядку, що спирається на легітимний примус.

Простір - це особлива функціональна категорія юридичної теорії і практики. Відображає виникнення, вираження і межі будь-якої правової дії, процесу, норми, стану, події. У просторі регулюються правовідносини. "Правові відносини" - це

специфічна форма соціального взаємопроникнення суб'єктів і об'єктів права з метою реалізації законних інтересів і досягнення того, що передбачено джерелом чинного права. А в свою чергу, "просторові відносини" - це дефініція, яка виражає взаємодію між тривалістю і послідовністю правових процесів і подій.

У наукових працях, присвячених вивченню юридичної основи терміну "простір", вже були наведені результати деяких досліджень різних просторових параметрів в праві. Зокрема відомий французький правознавець Ж.-Л. Бержель, в загальному вигляді розглядає проблему взаємозв'язку понять "простору" і "права" в двох аспектах: перший присвячений аналізу дії "права" в конкретно взятому "просторі", а другий аспект аналізує теж дію в правових системах [2, с.255]

У своїх наукових дослідженнях Д.А. Керимов відзначає той факт, що у кожному законі є об'єктивна реальність дії в просторі. Ця об'єктивна реальність дії закону в конкретно-історичних умовах має свої межі. Звідси випливає потреба в коригуванні раніше прийнятих правових приписів і норм у зв'язку з розвитком як самих об'єктивних закономірностей, так і умов дії правової матерії в соціумі [3, с. 102].

В.В. Суханов термін "простір" наповнює значенням "місця розташування" або "місця розвитку". При цьому підкреслює, що термін "місце" не слід розглядати як тільки географічне або соціальне явище, оскільки в юридичному сенсі це сам об'єкт, розташований в просторових формах [4, с.11].

Термін "простір" у юридичному значенні виглядає як безліч смислових і метасмислових знакових аспектів в праві. На підставі цього під "простором" в праві можна розуміти сфери і галузі конкретного впливу.

Однією з важливих властивостей простору є його здатність до розширення в усіх напрямках відразу і одночасно. Він також може і згортатися до потенційної точки свого існування, з якої, за певних умов, може розвернутися, розширитися. "Право як система норм має тенденцію наростаючого розширення, оскільки кожна правова норма, вирішуючи одні питання, породжує інші питання, для вирішення яких потрібні нові правові норми"[5, с.124]

Отже, "простір" в праві завжди має свої межі. Ці межі виступають як форми простору в праві, висловлюючи його цілісність і самостійне значення. Обмеженість простору в праві закріплена в термінологічній побудові юриспруденції. Правові суб'єкти, діючи в межах простору своїх правових повноважень, нерідко прагнуть до зміни цих меж. Найчастіше це пов'язано з уточненням або розширенням простору в праві.

Беручи до уваги все перераховане вище, можна зробити висновок, що "простір" в юридичному розумінні є "місцем", в якому "живе" і діє закон як одна зі сфер юрисдикції права.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Бачинин В.А. История философии и социологии права. – СПб., 2010.
2. Бержель Ж.-Л. Общая теория права. Под ред. В.И. Даниленко. - М., 2000. - С. 250-260.
3. Керимов Д.А. Конституция СССР и развитие политико-правовой теории. - М., 1979. - С. 102-103.

4. Суханов В.В. Правовое пространство и его формы: автореф. дисс. на соискание уч. степени канд. юрид. наук: спец. 12.00.01 «Теория и история права и государства; история учений о праве и государстве» / В.В. Суханов. – М., 2005. – 26 с.

5. Лейст, О. Э. Сущность права. Проблемы теории и философии права. Учебное пособие. - М.: Зерцало-М, 2011. - 352 с.

6. Кравчук В.М. Поняття правового простору: філософсько-правова інтерпретація / В.М. Кравчук // Актуальні проблеми держави і права. – 2014. – Вип. 74. – С. 26-31.

7. Кравчук В. М. Філософсько-правовий вимір просторового буття людини / В. М. Кравчук // Форум права. – 2014. – № 1. – С. 294–298 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: http://nbuv.gov.ua/j-pdf/FP_index.htm_2014_1_51.pdf

Романюк І.

*магістрант 2 курсу юридичного факультету
Тернопільського національного
економічного університету*

Науковий керівник: *к.ю.н., доцент кафедри теорії
та історії держави і права ТНЕУ*

Баран А. В.

ПРАВОВІ АСПЕКТИ ВПРОВАДЖЕННЯ ІНФОРМАЦІЙНО-КОМУНІКАЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ У СФЕРУ ОСВІТИ В УКРАЇНІ

В контексті прискорення процесу євроінтеграції та входу України до глобального інформаційного простору актуальними стають завдання інформатизації окремих сфер соціально-економічного життя. Зважаючи на інтенсивне становлення концепцій інформаційного суспільства, суспільства знань та необхідність активного їх впровадження у практику суспільного розвитку, одним із ключових сегментів державно-правової реальності є сфера освіти. Наявні проблеми функціонування науково-освітнього процесу, перспективи його розвитку та вдосконалення, на сьогодні зумовлюють необхідність дослідження можливостей та векторів ефективної трансформації освіти в Україні. Саме такою є основна мета впровадження інформаційно-комунікаційних технологій на всіх рівнях вітчизняного навчального процесу з метою розвитку електронної освіти або Е-освіти.

Під поняттям «інформаційно-комунікаційні технології» (ІКТ) розуміють сукупність інформаційних технологій, телекомунікацій, технологій аудіо та відеообробки, мережевих вузлів, метою яких є ефективне та безпечне створення, зберігання, обробка, передача та використання інформації та інформаційних ресурсів. Інтеграція відповідних технологій у сферу освіти відбувається в процесі інформатизації. Відповідно до ст. 1 ЗУ «Про національну програму